

Při hlavní vlně osidlování východních Krkonoš založili luteráni v Maršově v roce 1568 dřevěný kostelík, ale po Bílé Hoře protestanty jezuité vyhnali. Pod patronací České královské komory postavil v letech 1605 až 1608 italský stavitel Carolo Valmadi dnešní kamenný kostel zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. O sto let později byl interiér obohacen nádherným barokním oltářem ve tvaru zlatého stromu s figurami a centrálním výjevem Nanebevzetí Panny Marie. Dlouhých 400 let byl Maršov centrem církevní správy, v polovině 18. století farnost čítala přes osm tisíc lidí. Jen těžko si dovedeme představit počet horalů pokřtěných vodou z dochované kamenné křtitelnice s vytesaným letopočtem 1572. Kolik jich bylo během 400 let kolem kostela pochováno?

Těžké časy starého kostela, jak se v Maršově hřbitovnímu kostelu říká, začaly 3. června roku 1868. Večer o půl osmé tříkrát za sebou uhodil do věže blesk a během krátké chvilky shořel celý krov a zvony ze 17. století se zřítily a roztavily. Oltář a vybavení byly zachráněny. Z této události pochází první maršovská fotografie. Střechu brzy i díky pomoci lidí z celé monarchie včetně císařské rodiny opravili a z roztažené zvonoviny byly ulity nové zvony. Tehdy padl návrh postavit nový, větší a modernější kostel u hlavní silnice ve středu obce. Vysvěcení novogotického kostela Nanebevzetí Panny Marie dokončeného v roce 1899 podle návrhu architekta Josefa Schulze sice přispělo k zachování starého kostela v renesanční podobě, ale stal se „méně potřebným“ hřbitovním svatostánkem. To se projevilo hlavně po roce 1948, kdy doba církevním stavbám nepřála. Kostel postup-

ně pustl, až přestal sloužit. Vedle vlivu drsného horského klimatu se v posledních patnácti letech přidalo rabování zlodějů a ničení vandalů. Z dlouhého výčtu poškození stačí zmínit rozmlácené dřevěné varhany, čtyři ukradené sochy z oltáře, z nichž dvě hlavní objevil tehdejší starosta Jan Géc vystavené ve starožitnictví na Národní třídě v Praze. To vedlo v roce 1991 k demontáži oltáře a uložení v depozitu. Poslední kapkou byla rozlomená kamenná oltářní destička pohozená za zdí hřbitova, rozmlácená prastará zpovědnice, ulámané zdobení kazatelny a hlavně ohniště v kamenné křtitelnici.

V roce 2002 jsme řekli dost. Přece nenecháme zmizet nejstarší památku východních Krkonoš. Předchozí udržování nevedlo ke zlepšení stavu, je nutné zajistit celkovou záchranu a obnovu kostela. Při sérii mnoha jednání se za projekt Veselého výletu a Hradní společnosti Aichelburg postavilo hodně lidí. Velmi pomáhají památkáři z okresu a kraje, radou a vlivem přátel, za zařazení do Programu záchrany architektonického dědictví ČR se postavil poslanec parlamentu, podpora je u obecního zastupitelstva i Správy KRMAP. Výsledkem jsou první prostředky na novou šindelovou střechu, zadání projektu obnovy renomovaným architektům, návrh na statické zajištění, zabezpečení proti vandalům i bleskům. Naším přáním je všechny práce dokončit a památku vrátit do života i s nabídkou návštěvy krkonošským hostům nejpozději v roce 2008, tedy 400 let od prvního vysvěcení. Pak se nebudeme před našimi potomky stydět